

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/5/2023
Identifikačné číslo spisu: 3022200174
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:3022200174.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: Z. Z. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, S. C., zastúpenej: JUDr. Jánom Súkenikom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Stred 60/55, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 37693-3/2017-BA, zo dňa 12.12.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 25Sa/4/2022-42, zo dňa 16.08.2022, ECLI:SK:KSTN:2022:3022200174.2, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.
- II. Účastníkom sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Napadnutý rozsudok

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) v poradí druhým, kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom č. k. 25Sa/4/2022-42, zo dňa 16.08.2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 37693-3/2017-BA, zo dňa 12.12.2017 (ďalej aj „druhostupňové rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“), ktorým táto postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z. z.“) zamietla odvolanie žalobkyne v celom rozsahu a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica (ďalej aj „pobočka žalovanej“ alebo „pobočka“), č. 27315-21/2017-PB, zo dňa 21.03.2017 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“). Predmetným rozhodnutím pobočka žalovanej rozhodla tak, že žalobkyni, ako samostatne zárobkovo činnej osobe (ďalej aj „SZČO“), nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30.06.2006, ale zaniklo dňa 30.06.2008. Krajský súd pritom vychádzal zo záväzného právneho názoru vysloveného Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší

správny súd" alebo „kasačný súd") v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/98/2018, zo dňa 27.04.2022, ako aj zo záverov vyslovených v rozhodnutí veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd") sp. zn. 1Vs/3/2019, zo dňa 24.11.2020.

2. Po zrušení skoršieho, v poradí prvého, rozsudku č. k. 25Sa/2/2018-45, zo dňa 24.04.2018, kasačným súdom, krajský súd opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a prejednaní veci na nariadenom pojednávaní podľa § 107 ods. 1 písm. a) SSP dospel k záveru, že žalobe nie je možné priznať úspech.

3. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že žalobkyňa bola aj po dátume 30.06.2006, ku ktorému jej bolo rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2006/02515/zdrav.-2, zo dňa 09.06.2006, zrušené povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, držiteľom platnej licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/TN/0688/06 (ďalej len „licencia L1A"), ktorá ju oprávňovala na výkon alebo na prevádzkovanie činnosti uvedenej v § 3 písm. a) bod. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej aj „zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010"). Žalobkyňa bola teda aj po dátume 30.06.2006 naďalej SZČO.

4. Ďalej mal krajský súd za preukázané, že žalobkyňa dosiahla v rokoch 2005 a 2006 (v kalendárnych rokoch rozhodujúcich pre vznik alebo trvanie povinného sociálneho poistenia SZČO) príjem z podnikania a inej zárobkovej činnosti (pričom nebolo rozhodujúce, na základe akého právneho vzťahu fyzická osoba tieto príjmy nadobudla) vyšší ako suma stanovená zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010. V roku 2007 príjem z podnikania a inej zárobkovej činnosti túto sumu nepresiahol, keďže žalobkyňa nepodala daňové priznanie. V súlade s § 21 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 povinné sociálne poistenie žalobkyne zaniklo ku dňu 30.06.2008.

5. Správny súd v ďalšom uviedol, že žalobkyňa dňa 26.06.2006 podala na prvostupňovom správnom orgáne odhlásku, ktorou deklarovala, že povinné poistenie jej zaniklo dňa 30.06.2006. Podľa v tom čase platného ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení pre zánik poistenia musel nastať zánik oprávnenia, ktorým v prípade žalobkyne bola licencie L1A. Táto skutočnosť v čase rozhodovania správnych orgánov nenastala, pričom uvedené ani nebolo medzi účastníkmi konania sporné.

6. O trovách konania rozhodol § 168 SSP. Procesne úspešnej žalovanej, ktorou je orgán štátnej správy, náhradu trov nepriznal, keďže jej nevznikli žiadne dôvodne vynaložené trovy a trovy konania si v prípade úspechu žalovaná ani neuplatnila.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

7. Proti napadnutému rozsudku podala žalobkyňa kasačnú sťažnosť, ktorej dôvody vymedzila tým, že krajský súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP] a taktiež nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP]. V kasačnej sťažnosti navrhla, aby kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie. V prípade, ak najvyšší súd [poznámka kasačného súdu: žalobkyňa mala zrejme na mysli najvyšší správny súd] rozsudok krajského súdu nezmení, domáhala sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie v zmysle § 462 ods. 1 SSP.

8. Žalobkyňa vo svojej kasačnej sťažnosti uviedla, že v rozhodnom období, t. j. od 01.07.2006 do 30.06.2008,

- bola formálne držiteľom licencie L1A, avšak na jej základe nemohla vykonávať zárobkovú činnosť v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 578/2004 Z. z."), keďže k výkonu zárobkovej činnosti môže dochádzať len v prípade, ak poskytuje zdravotnú starostlivosť [s poukazom na ust. § 3 ods. 4 písm. b) zák. č. 578/2004 Z. z. argumentovala tým, že rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2006/02515/zdrav.-2, zo dňa 09.06.2006, jej zaniklo povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore otorinolaryngológia (ďalej aj „zrušujúce rozhodnutie TSK")];

- bola zamestnancom X. R., K., ktorý na základe povolenia Trenčianskeho samosprávneho kraja prevádzkoval ambulanciu v odbore otorinolaryngológia. Pokiaľ by žalobkyňa chcela vykonávať

zdravotnú starostlivosť v uvedenom odbore, pre výkon tejto činnosti by podľa § 83 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v platnom znení musela mať písomný súhlas od svojho zamestnávateľa, ktorý jej však nikdy nebol udelený;

- neposkytovala zdravotnú starostlivosť výkonom samostatnej zdravotníckej praxe, čím nie je splnená hmotnoprávna podmienka podľa § 10 zák. č. 578/2004 Z. z., a preto žalobkyňa nemohla mať postavenie SZČO v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.04.2004 do 31.07.2006 a v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010;

- na základe licencie L1A ani nezískala žiaden príjem.

9. V danej súvislosti žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 24 ods. 4 písm. b) zák. č. 461/2003 Z. z. [poznámka kasačného sudu: žalobkyňa mala zrejme na mysli ust. § 21 ods. 4 písm. b)] o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010, v zmysle ktorého, vznikom pracovného pomeru žalobkyne dňom 01.07.2006 vo vzťahu k zamestnávateľovi došlo k zániku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia.

10. V ďalšom zdôraznila, že právne postavenie SZČO podľa § 5 písm. b) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 mala len do 30.06.2006 vzhľadom na to, že do tohto dátumu mala oprávnenie prevádzkovať živnosť. Ďalej argumentovala, že v ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 nie je žiadnym spôsobom konkretizované vyhlásenie o nevykonávaní samostatnej zárobkovej činnosti osoby uvedenej v zmysle ust. § 5 písm. c) zák. č. 461/2003 Z. z. Za vyhlásenie v zmysle tohto ustanovenia možno považovať zrušujúce rozhodnutie TSK a registračný list FO - odhlášku z povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia SZČO predložený Sociálnej poisťovni.

11. Žalobkyňa dôvodila aj tým, že vzhľadom na predmet prieskumu v konaní pred veľkým senátom 1Vs/3/2019 (rozhodnutie žalovanej č. 48501-2/2017-BA zo dňa 10.08.2017, ktorým bolo vyslovené, že žalobcovi nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31.01.2008, ale zaniklo až 30.06.2010) a na právnu úpravu platnú v rozhodnom čase sa na jej vec nevzťahuje názor kasačného súdu uvedený v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/98/2018 a názor veľkého senátu najvyššieho správneho súdu v rozsudku 1Vs/3/2019.

12. V súvislosti s kasačným bodom podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP uviedla, že správny súd nevykonal ňou navrhované doplnenie dokazovania (a ani takýto postup neodôvodnil), a to

- výsluch svedkyne (bývalej zamestnankyne Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica) ohľadom vyhlásenia žalobkyne pred touto svedkyňou pri podaní odhlášky zo sociálneho poistenia;

- dopyt na príslušný daňový úrad ohľadom otázky, k akému dňu daňový úrad zrušil žalobkyňu registráciu daňového identifikačného čísla.

13. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnila s právnymi závermi správneho súdu vyjadrenými v napadnutom rozsudku a kasačnú sťažnosť navrhla ako nedôvodnú zamietnuť. Zotrvála na právnom názore, že krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Sžsk/98/2018, zo dňa 27.04.2022, ktorým bol v zmysle § 469 SSP viazaný.

III. Právne odôvodnenie

14. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

15. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 37693-3/2017-BA, zo dňa 12.12.2017. Napadnutým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila správnosť rozhodnutia pobočky, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyňa ako SZČO nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30.06.2006, ale zaniklo dňa 30.06.2008.

16. V podanej kasačnej sťažnosti žalobkyňa opätovne otvorila otázku posudzovania jej statusu SZČO z dôvodu držby licencie L1A v súvislosti so zánikom povinného poistenia ku dňu 30.06.2008. Zotrvála na svojom právnom názore, že existencia licencie L1A nemala vplyv na ďalšie trvanie povinného sociálneho poistenia po dátume 30.06.2006. Najvyšší správny súd však otázku postavenia žalobkyne ako SZČO v súvislosti s držbou licencie L1A považuje za vyriešenú, najmä vzhľadom na jeho skoršie rozhodnutie sp. zn. 7Sžsk/98/2018, zo dňa 27.04.2022 (ďalej aj „skorší rozsudok“), ktoré sa uvedenej otázke vyčerpávajúco venovalo, a na ktorej spornosť dal najvyšší správny súd už

odpoveď. Z uvedeného dôvodu tak kasačný súd toto odôvodnenie opätovne dáva žalobkyni do pozornosti a v celom rozsahu naňho poukazuje.

17. Krajský súd v napadnutom rozsudku, a rovnako aj kasačný súd vo svojom skoršom rozsudku, zohľadnili právny názor vyslovený v rozhodnutí 1Vs/3/2019 z 24.11.2020, v ktorom veľký senát najvyššieho súdu dospel k nasledovnému záveru: Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c/ zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z.z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A, považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Kasačný súd opätovne zdôrazňuje, že žalobkyňa aj po vydaní zrušujúceho rozhodnutia TSK bola naďalej držiteľkou licencie L1A a zároveň v konaní nebolo sporným, že príjmy žalobkyne boli v rozhodujúcom období vyššie ako zákonom stanovená suma. Žalovaná a v zhode aj správny súd v napadnutom rozsudku vyhodnotili správne, keď zároveň uviedli, že povinné sociálne poistenie žalobkyne v súlade s § 21 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 zaniklo ku dňu 30.06.2008, keďže príjmy v roku 2007 zákonom stanovenú minimálnu hranicu nepresiahli.

18. S poukazom na rozhodnutie veľkého senátu 1Vs/3/2019 najvyšší správny súd považuje za nedôvodnú aj námietku žalobkyne o nedosahovaní príjmu na základe licencie L1A. Podľa tohto rozhodnutia (viď. bod 107 rozhodnutia veľkého senátu 1Vs/3/2019: Povinnosťou Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní o vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, v zmysle § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý a § 179 ods. 1 písm. b) v spojení s § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení nie je posudzovať príjmy lekára výlučne vo vzťahu k licencií L1A a nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára, považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu (SZČO) podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou? činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov) ide vždy o príjem SZČO a?nie?je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do?31.?decembra?2010.) Je teda možné zhrnúť, že rozhodujúce pre posúdenie trvania povinného nemocenského a dôchodkového? poistenia žalobkyne bolo, že v príslušnom období dosiahla zdaniteľné príjmy v?kvalifikovanej výške (bez ohľadu na to, z čoho konkrétne tieto príjmy plynuli), a licencia, ktorá jej bola udelená na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A v povolani lekár, bola v tomto období v platnosti.

19. Napokon kasačný súd neprisvedčil ani námietke žalobkyne o tom, že za vyhlásenie v zmysle ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom od 01.08.2006 do 31.12.2010 možno považovať registračný list FO - odhlášku z povinného sociálneho poistenia SZČO a zrušujúce rozhodnutie TSK. V súvislosti s danou námietkou kasačný súd v skoršom rozsudku uviedol, že žalobkyňa podala odhlášku ešte pred účinnosťou zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO (podľa § 21 ods. 4 písm. b) časť vety za spojku „a“ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení) odo dňa vzniku pracovného pomeru (v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu) bol podmienený aj podaním vyhlásenia, že nevykonáva činnosť SZČO uvedenej v § 5 písm. c). Predpokladom pre zánik povinného sociálneho poistenia podľa ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom k 30.06.2006 (dátum, ku ktorému sa žalobkyňa mienila z povinného sociálneho poistenia odhlásiť) bol u SZČO podľa § 5 písm. c) zánik oprávnenia, ktorý v prípade žalobkyne ku dňu 30.06.2006 nebol splnený. Uvedené zhodne konštatoval aj krajský súd v napadnutom rozsudku.

20. Vzhľadom na uvedené závery je nedôvodná aj námietka podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP týkajúca sa (ne)doplnenia dokazovania o výsluch bývalej zamestnankyne pobočky pri podaní odhlášky zo sociálneho poistenia žalobkyňou, keďže „overovanie, resp. prešetrovanie tvrdenia žalobkyne, že pri podávaní registračného listu fyzickej osoby - odhlášky pred pracovníčkou pobočky žalovanej ústne vyhlásila, že činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby nebude vykonávať, v dôsledku čoho predpokladala, že naplnila všetky zákonné podmienky uvedené v § 21 ods. 4 písm. b) zákona č.

461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, sa tak logicky stáva bezpredmetným a neopodstatneným." (viď. bod 45 skoršieho rozsudku). Zmena znenia ust. § 21 ods. 4 písm. b) zákona. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zavedená novelou č. 310/2006 Z. z. teda nemala vplyv na posudzovanie otázky zániku povinného poistenia žalobkyne ku dňu 30.06.2008. Zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení sa do 31.12.2010 v ďalších vo veci relevantných ustanoveniach v podstatnom nemenil, preto je tiež nedôvodné tvrdenie žalobkyne, že názor vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu 1Vs/3/2019 sa vzhľadom na „odlišnú právnu úpravu platnú v rozhodnom čase" (resp. aj odlišný predmet prieskumu v konaní so sp. zn. 1Vs/3/2019) na jej vec nevzťahuje. Navyiac žalobkyňa v rámci argumentácie o neaplikovateľnosti rozhodnutia 1Vs/3/2019 ani bližšie nešpecifikovala, v čom mala zmena právnej úpravy platnej v rozhodnom čase spočívať.

21. Čo sa týka ďalších kasačných námietok, kasačný súd dáva do pozornosti, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania a jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP"). Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok ESLP Garcia Ruiz v. Španielsko z 21.01.1999, taktiež uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd") sp. zn. III. ÚS 95/2006 a III. ÚS 260/2006). Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a rešpektujúc záväzný právny názor uvedený v skoršom rozsudku vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré aj náležite odôvodnil.

22. Kasačný súd záverom poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu, základné práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 111/2017, zo dňa 08.03.2017).

23. Zo všetkých uvedených dôvodov tak správny súd v danej veci rozhodol správne, keď žalobu žalobkyne zamietol. Preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne postupom podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

24. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyňi, ktorá v tomto konaní úspech nemala, ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanej ich nepriznal z dôvodu, že nedošlo k naplneniu predpokladu plynúceho z § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

25. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

